

5de zondag van Pasen

Joh. 14, 1-12

Zelfs Jezus lijkt er een moment nerveus bij te worden: ‘Ik ben al zo lang bij jullie, Filippus, en ge kent Mij nog niet?’. Nu Jezus voor de laatste keer lichamelijk bij zijn leerlingen is, spreekt Hij over wat ge zou kunnen noemen ‘zijn diepste geheim’: zijn eenheid met de Vader. En zie, plompverloren vallen daar twee vragen van iemand die er schijnbaar niks van begrepen heeft: ‘Hoe zou de weg ons bekend moeten zijn?’ en ‘Laat ons de Vader zien’. Toch hebben we aan Filippus’ tussenkomst twee van Jezus’ meest bekende uitspraken te danken: ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven’ en ‘Wie Mij ziet, ziet de Vader’. Dat alleen al wijst erop dat Filippus’ vragen nog zo dom niet zijn (als domme vragen al zouden bestaan).

In feite stelt Filippus hier de twee grote godsdienstige vragen van alle tijden: wie is God? En wat staat ons te doen, wat wordt van ons verwacht? En een blik in de geschiedenis van de godsdiensten volstaat dan al om te merken hoeveel angst mensen hebben uitgestaan omdat hun goden onbetrouwbaar, schrikaanjagend of zelfs ronduit wreedaardig waren. Ook de bijbelse mens kent angst voor God. Wanneer God mensen benadert, moet Hij hen altijd eerst gerust stellen: ‘Vrees niet’.

Jezus doet hetzelfde bij het begin van zijn afscheidsrede: ‘Laat u niet verontrusten’. En de geruststelling die Hij hun te bieden heeft is, simpel gezegd, het feit dat God is, zoals Hij zich in Jezus heeft laten kennen: de weg, de waarheid en het leven, zachtmoedig en nederig van hart, herder voor de schapen, licht der wereld.

Op Filippus’ eerste vraag, ‘Wie is God?’, antwoordt Jezus eigenlijk heel duidelijk: ‘Wie Mij ziet, ziet de Vader’. Kijk naar Mij, en ge weet wie God is. En ge zult dan ook weten dat ge voor God niet bang hoeft te zijn. Ga vertrouwelijk met Hem om, zoals jullie dat met Mij gedaan hebben, en zoals Ik dat deed in mijn gebed tot Hem. Ge moogt Hem zelfs ‘Vader’ noemen.

De andere vraag van Filippus is: wat staat ons te doen? Welke weg moeten wij gaan om ter bestemming te komen? Daar komt de wet of de geboden om de hoek kijken. De bijbelse mens is God heel dankbaar voor de wet, want nu weet hij tenminste wat hem te doen staat: niet stelen, niet vloeken, niet roddelen, God trouw vereren, respect hebben voor uw naaste enz. Tien korte regels om ons leven te ordenen. Verderop zal Jezus nog uitgebreid ingaan op Filippus’ vraag. Maar uiteindelijk kunt ge er ook heel simpel over zeggen dat het allemaal cirkelt rond het ene gebod van de liefde. Ge zou kunnen zeggen: zowel om te zien wie God is, als om te weten wat ons te doen staat, is het genoeg om naar Jezus te kijken.

Nu weet Jezus ook wel dat Hij zijn leerlingen daarmee voor een zware uitdaging stelt; Hij weet dat het niet altijd allemaal zo vanzelfsprekend is en gaat. Eigenlijk doet Hij daarmee een beroep op hun geloof, op hun vertrouwen in

Hem. Dat vertrouwen zal direct na het samenzijn van vandaag nog zwaar op de proef gesteld worden. Maar toch gaat het daar ten diepste om: vertrouwen op wat Jezus zegt, Hem letterlijk op zijn woord nemen en daarbij ook kijken naar wat Hij gedaan heeft en hoe Hij reageert op situaties en mensen: leren van *zijn* geloof, *zijn* geduld, *zijn* vertrouwen, *zijn* barmhartigheid, *zijn* liefde enz.

Dat geloof of vertrouwen tovert Filippus' vragen niet zomaar weg. Ook wie in Hem gelooft, zal altijd nog blijven vragen: 'Heer, toon ons de Vader' en 'Heer, leer ons uw wegen kennen'. Maar het zijn dan vragen die we nodig hebben om ons doen en laten iedere keer opnieuw te ijken om Hem die de weg, de waarheid en het leven is. Amen.

Johan Goris, pastoor